

พระราชบัญญัติ
ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๕๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร
ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๗๕)
เจ้าพระยาบวรราช
พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรวชิริน
ตราไว้ ณ วันที่ ๒๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐
เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติบางมาตราแห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในวรรคห้ามาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ ซึ่งอธิบายคำว่า “ฝิ่นยา” และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ฝิ่นยา” หมายความว่า ฝิ่นทั้งปวง เว้นแต่ฝิ่นดิบ ฝิ่นสุก หรือมูลฝิ่น แต่ให้พึงเข้าใจว่าของปรุงหรือผสมชนิดใดซึ่งมีหรือประกอบขึ้นจากฝิ่นสุกหรือมูลฝิ่นต้องถือว่าเป็นฝิ่นยาอันปรุงแต่งขึ้นชนิดหนึ่งตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่เมื่อของปรุงหรือผสมชนิดนั้นเสพย์ได้อย่างฝิ่นสุก

และให้ยกเลิกความในวรรคเปิดและวรรคเก้ามาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ ซึ่งอธิบายคำว่า "มุลฝิ่น" และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มุลฝิ่น" หมายความว่า มุลที่เหลืออยู่ภายหลังจากที่ได้สูบฝิ่นสุกแล้ว รวมทั้งมุลซึ่งเหลือจากมุลฝิ่นที่ได้สูบแล้วนั้นด้วย

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ จ. มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"จ. วางระเบียบการขอ การออกใบอนุญาต และกำหนดค่าธรรมเนียมใบอนุญาต โดยมีอัตราอย่างสูงไม่เกินสิบบาทต่อปี แต่ให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลและเทศบาลซึ่งกระทำการในหน้าที่ราชการหรือการงานของเทศบาล"

และให้ยกเลิกความในวรรคท้ายมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้"

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ ผู้ใดมียาเสพติดให้โทษอันต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้เข้ามาในราชอาณาจักร หากเพื่อจะนำไปสู่ประเทศอื่น ต้องแสดงใบอนุญาตของรัฐบาลแห่งประเทศที่อนุญาตให้นำยาออกนอกประเทศ และส่งมอบยานั้นให้เจ้าพนักงานศุลกากรโดยพลัน ถ้าในท้องที่ใดไม่มีเจ้าพนักงานศุลกากร ก็ต้องแสดงใบอนุญาตและส่งมอบยาตามที่ว่ามานั้นต่อนายอำเภอเจ้าของท้องที่หรือผู้รักษากรแทน หรือเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง ถ้าไม่ปฏิบัติตามที่ว่ามานี้ ให้ถือว่า การนำยาเข้ามานั้นเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัตินี้

เมื่อเจ้าพนักงานศุลกากรหรือนายอำเภอเจ้าของท้องที่หรือผู้รักษากรแทน หรือเจ้าพนักงานตรวจคนเข้าเมืองได้รับมอบยาไว้แต่เดิมาแล้วในวรรคต้นแล้ว ให้พนักงานประตัปรตราเก็บรักษาไว้ในที่ที่สมควร จนกว่าผู้ให้นำยาเข้ามานั้นจะออกไปจากราชาอาณาจักรจึงให้มอบคืนยาให้ไป เมื่อได้รับมอบยาไว้แล้วให้รายงานให้อธิบดีทราบ ถ้าได้เก็บรักษา

ยาไว้มีกำหนดสิบห้าวันแล้ว ผู้นำยาเข้ามายังไม่นำยาออกไป อธิบดีมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้นั้นส่งยาออกไปนอกราชอาณาจักรภายในกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันที่ปรากฏในคำสั่งนั้น และถ้าผู้ที่ได้รับคำสั่งไม่ปฏิบัติตาม ให้เจ้าพนักงานยึดยานั้นไว้ แล้วส่งไปยังกรมสาธารณสุข "

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

" มาตรา ๑๒ ให้อธิบดี ขยายยาเสพติดให้โทษให้เฉพาะแก่เภสัชกรแพทย์ ทันตแพทย์ สัตวแพทย์ โรงพยาบาล สถานวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ และเจ้าหน้าที่ผู้รักษาพัสดุรัฐบาล ซึ่งปฏิบัติการถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ และเป็นผู้ถือใบอนุญาตซึ่งอธิบดีได้ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่อธิบดีไม่สามารถปฏิบัติการตามมาตรานี้ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจตั้งผู้มาตำแหน่งรองอธิบดีหรือเจ้าหน้าที่ใด ๆ ให้ทำการแทนอธิบดีภายในเงื่อนไขใด ๆ ได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา "

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ มาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๔) สถานวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ เจ้าหน้าที่ผู้รักษาพัสดุรัฐบาลมีอำนาจให้นำไปเพื่อการวิทยาศาสตร์ หรือการแพทย์แล้วแต่กรณีได้ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในวรรคสองมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๐ ผู้ใดเพาะปลูก ทำผล ประดิษฐ์หรือนำโดยวิธีใด ๆ หรือสั่งให้นำยาเสพติดให้โทษชนิดใด ๆ เข้ามาหรือออกนอกราชอาณาจักร ผู้ใดนำเข้าไปหรือส่งออกไปยังต่างประเทศ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับสี่เท่าของราคา แต่ต้องไม่น้อยกว่าห้าสิบบาท หรือจำคุกไม่เกินสองปีหรือทั้งปรับทั้งจำ”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๗ ราคาของยาเสพติดให้โทษนั้น เมื่อจะคำนวณเป็นค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คิดตามราคาที่กรมสาธารณสุขขาย แต่ถ้าเป็นยาที่กรมสาธารณสุขไม่มีขาย ก็ให้ถือราคาขายปลีกที่ซื้อขายกันในท้องตลาดในวันที่ความผิดเกิดขึ้นเป็นเกณฑ์คำนวณ”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๔๖๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๘ ในกรณีที่มีการยึดยาเสพติดให้โทษไว้ และไม่มีคดีฟ้องถึงศาลด้วยเหตุประการใด ๆ ก็ตาม ถ้าภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันยึด ไม่มีผู้ใดมาอ้างว่าเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองยานั้นโดยเงื่อนไขซึ่งไม่ขัดต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ก็ให้ตกเป็นของกรมสาธารณสุข”

มาตรา ๑๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

(ตามมติคณะรัฐมนตรี)

พิบูลสงคราม

รัฐมนตรี

พระราชบัญญัติฯ แห่ง พุทธศักราช ๒๔๖๕ มาตรา ๓
วรรคห้า วรรคแปด และวรรคเก้า มาตรา ๖ ข้อ ๑. และวรรคท้าย
มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๔ ข้อ ๔ มาตรา ๑๕ วรรคสอง
มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ ซึ่งพระราชบัญญัติฯ ให้ยก
เลิกมีความดังนี้

“มาตรา ๓ วรรคห้า คำว่า “ผืนยา” ให้หมายความจำผืน
ทั้งปวง เว้นแต่ผืนดิบ ผืนสุก หรือผืนผืน”

“มาตรา ๓ วรรคแปด คำว่า “ผืนผืน” ให้หมายความจำ
เท่าที่เหลือนแต่ผืนอันได้จัดรับแล้ว แต่ให้พึงเข้าใจว่า ของปรุงหรือ
ผืนชนิดใดซึ่งมีหรือประกอบขึ้นจากผืนสุกหรือผืนผืน ต้องถือว่า
เป็นผืนยาอันปรุงแต่งขึ้นชนิดหนึ่งตามพระราชบัญญัติฯ”

วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๔๘๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔ หน้า ๒๘๔

“มาตรา ๓ อรรถกถา คำว่า “บุคคล” ให้หมายความว่า
หุ้นส่วน บริษัท สหกรณ์ ห้างร้าน โรงพยาบาล หรือกรมกองต่าง ๆ
ทั้งเอกชนผู้หนึ่งผู้ใดด้วย”

“มาตรา ๖ จ. ระเบียบและบทบังคับอื่น ๆ สำหรับการออกไป
อนุญาตแบบพิมพ์ และรายการสำหรับขออนุญาตและค่าธรรมเนียม”

“มาตรา ๖ อรรถกถา เมื่อได้รับพระราชทานพระบรมราชา
อนุญาต และประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษาแล้ว ก็ให้ถือว่า
กฎข้อบังคับนั้น ๆ เป็นเงื่อนไขหนึ่งของพระราชบัญญัติ”

“มาตรา ๗ เมื่อเรือดำน้ำเข้ามาในน่านน้ำสยามมีชายฝั่งพิกัด
ให้โทษมาในเรือ หากจะเบี่ยงไปเพื่อจะมิไปส่งไปเขตกันกัด เม
หรือเป็นล่องที่ขยู่ในกรรมสิทธิ์ของบุคคลใด ๆ ในเรือก็ตาม ผู้ที่
ถือหรือผู้รักษายานเช่นว่านั้น ต้องแจ้งความให้เจ้าหน้าที่ตุลาการ
ทราบเรื่อง โดยพลัน และมอบยาให้เจ้าหน้าที่นั้นผู้ประทับตรา
เก็บไว้จนกว่าเรือนั้นจะออกไปจากน่านน้ำสยาม ถ้ากระเดียดยมิได้
แจ้งความเช่นว่านั้น ท่านให้ถือว่ากรรมการนำยานเข้ามานั้นเป็นการไม่
ชอบด้วยกฎหมาย โดยนัยแห่งพระราชบัญญัติ”

“มาตรา ๑๒ ให้อธิบดีชยาเยาเดพยิตติให้โทษให้ณะเพาะแต่
แก่นักปรงยา แพทย์ ช่างฟัน สัตวแพทย์ โรงพยาบาล และสถาน
ศึกษาศาสตร์ต่าง ๆ ซึ่งปฏิบัติตามกฎหมายและกฎข้อบังคับ และ

เป็นผู้ถือใบอนุญาต ซึ่งอธิบดีได้ยกให้คนเพราะ อนุญาตคนเท่านั้น
ผู้ใดจะซื้อขายสัตว์ หอมเพื่อขายหรือจำหน่ายต่อไป ก็
ให้ช้อจ เกอริบตีมี ค้างเหล่งรัง หรือผู้แทนที่ใดตั้งแต่งชวไว โดย
ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น ห้ามมิให้ช้อจจากผู้อื่นนอกจากนี้”

“ มาตรา ๑๔ (๕) ศาลาวิทยาคำศัพท์ และสภาวิทยาคำศัพท์
จะช้อจเง่มยาเช่นนี้ไว้สำหรับการศึกษา คำศัพท์ ได้แต่เพียงที่จะได้มี
กำหนดไว้ในกฎข้อบังคับเท่านั้น ”

“ มาตรา ๑๕ อรรถสอง ยาคยัดไว้ตั้งฉาน เห็นว่าส่งแก่เจ้าหน้าที่
ผู้รับผิดชอบตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๓ และถ้าปรากฏว่ามีได้มี
การทำผิดกฎหมาย ก็ให้คืนแก่เจ้าของไปภายในเวลาอันสมควร ”

“ มาตรา ๒๐ ผู้ใดเพราะเหตุทำผิด ประดิษฐ์ นำโดยทางใด ๆ
หรือตั้งให้นายาแต่เพียงคิดให้โทษชนิดใดเขารู้หรือช้อจจากพระราช
อาณาจักรผิดด้วยพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นมีคยามผิดต้องระวาง
โทษปรับ ๓ เท่าราคาขายนั้น หรือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งสองสถาน
ด้วยกัน ”

“ มาตรา ๒๗ อินว่าค่าของขานนี้ เมื่อจะคำนวณแบบเบียบปรับ
ตามพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้คิดตามราคาทั้งหมดสำหรับช้อจชาย ”

“ มาตรา ๒๘ ยาแต่เพียงคิดให้โทษใด ๆ ที่มีเขตกลางในคดี
ความผิดฐานที่ได้ตั้งฉานหรือก้างรัง หรือพยายามจะตั้งฉาน
พระราชบัญญัตินี้ ท่านให้ยึดฉานและรังส่งให้กรมตำรวจรับช้อจทั้งสิ้น
ไม่เลือกว่าจะถึงกับมีผู้ใดต้องรับโทษหรือไม่ ”